

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 25-03-2019		
Prilog	neposredno	Poštom
Klasa: UP/11034-02/17-02/3		
Ur. broj: Poslovni broj: UsII-148/19-8		

383-01/19-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja EKO-FLOR PLUS d.o.o., Oroslavje, Mokrice 180/c, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Tompojevci, Tompojevci, A. G. Matoša 1, koju zastupa opunomoćenik Vjekoslav Rimac, odvjetnik iz Vinkovaca, Gundulićeva 11A, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 7. ožujka 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave Republike Hrvatske, klasa: UP/II-034-02/17-02/3, urbroj: 354-01/17-9 od 5. travnja 2017.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijaju se žalbe tužitelja i trgovačkog društva Strunje-Trade d.o.o. Privlaka izjavljene na dokumentaciju za nadmetanje u postupku davanja koncesije za javne usluge prikupljanja miješanog i biorazgradivog komunalnog otpada na području Općine Tompojevci (točka 1. izreke), te se odbijaju njihovi zahtjevi za naknadom troškova žalbenog postupka (točka 2. izreke).

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio tužbu, navodeći da je njegova žalba neosnovano odbijena. Smatra da je prilikom donošenja osporenog rješenja tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te je povrijedio odredbe članka 5. i 8. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), članka 17. stavka 5. Zakona o koncesijama („Narodne novine“, broj 143/12.) i odredbe Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“, broj 120/16. – dalje: ZJN). U bitnom, drži pogrešnim stajalište tuženika u vezi primjene članka 52. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, a u odnosu na dokumentaciju za nadmetanje pod točkom 4.3.2., kojom se kao dokaz tehničke i stručne sposobnosti ponuditelja traži dostava potvrde da odgovorna osoba ponuditelja posjeduje važeću potvrdu o obavljenoj izobrazbi u smislu citirane zakonske odredbe, te pod točkom 4.3.3., kojom se traži dostava izjave odgovorne osobe ponuditelja da zapošljava minimalno jednu osobu koja je prošla odgovarajuću izobrazbu sukladno istoj zakonskoj odredbi. Naime, predmetnu potvrdu izdaje Ministarstvo zaštite okoliša i energetike (dalje: Ministarstvo) nakon uspješno završene izobrazbe sukladno Programu izobrazbe o gospodarenju otpadom (dalje: Program), a koji Program je stavljen izvan snage odlukom istog Ministarstva, čime je ujedno prestala i

mogućnost ishođenja takve potvrde. Stoga, iako nije sporno da odredba članka 52. Zakona o održivom gospodarenju otpadom („Narodne novine“, broj 94/13.) nije stavljena izvan snage, stavljanjem izvan snage Programa onemogućeno je svim pravnim subjektima ishođenje takve potvrde, a slijedom čega izvršenje obveze koja se ovom odredbom nameće pravnim subjektima nije moguće. S obzirom na navedeno, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporeno rješenje i naložiti tuženiku da mu nadoknadi troškove ovog postupka.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, protivi se tužbenom zahtjevu tužitelja iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Dodaje kako tužitelj u stvari ponavlja žalbene navode, na koje se tuženik osvrnuo u osporenom rješenju, navodeći razloge i dokaze, te odredbe materijalnog zakona na temelju kojih je donio svoju odluku. Svoju ocjenu o spornom žalbenom navodu tuženik je utemeljio na pozitivnim propisima, odnosno važećem članku 52. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, kojeg nastavno citira, te zaključuje da je odredba dokumentacije za nadmetanje, na koju tužitelj ukazuje u tužbi, utemeljena na zakonu u odnosu na članak 17. stavak 5. Zakona o koncesijama, a povredu kojeg tužitelj ističe prvi puta u tužbi. Dodaje da se citirana odredba Zakona o koncesiji odnosi na opis predmeta nabave (tehničke specifikacije), koje treba razlikovati od dokaza tehničke i stručne sposobnosti, koji je bio predmet spora. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, navodi kako je predmetni Program Ministarstvo donijelo 2015. godine pa je stoga, sukladno odredbi članka 180. stavka 2. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, zakonski rok za ishođenje potvrde o obavljenoj izobrazbi opstojao do 23. srpnja 2015. Potvrde je bilo moguće ishoditi i nakon toga roka, sve do donošenja Odluke o stavljanju izvan snage Programa izobrazbe o gospodarenju otpadom („Narodne novine“, broj 20/16.), koja je stupila na snagu dana 4. ožujka 2016. Dakle, obveznik je morao ishoditi dozvolu u navedenom roku, jer je bio obveznik po pravnim propisima koji su vrijedili u trenutku kada je odredba stupila na snagu. Zaključno, zainteresirana osoba smatra da je sastavila dokumentaciju za nadmetanje sukladno Zakonu o koncesijama te osporava sve žalbene navode tužitelja i predlaže ovom Sudu tužbu odbiti.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na iste nije očitovao.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prije svega potrebno je istaknuti da je ovosudnim rješenjem, poslovni broj: UsII-117/17-6 od 28. lipnja 2017., Sud zastao s postupkom u ovom upravnom sporu do donošenja odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske o ustavnosti odredbe članka 434. i članka 435. ZJN-a. Odlukom, broj U-I-2911/2017 od 5. veljače 2019. (zaprimljena u ovom Sudu 13. veljače 2019.), Ustavni sud Republike Hrvatske je odbio zahtjev za ocjenu suglasnosti s Ustavom citiranih zakonskih odredaba, slijedom čega je, uvažavajući načelo učinkovitosti iz članka 8. Zakona o upravnim sporovima, ovaj Sud nastavio predmetni spor bez donošenja posebnog rješenja o tome.

Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, pri čemu nije vezan razlozima tužbe, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegovu žalbu.

Naime, odredbom članka 52. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, za koju tužitelj smatra da je u konkretnom slučaju pogrešno primijenjena, propisano je da je povjerenik za otpad i njegov zamjenik, direktor, odnosno fizička osoba koja upravlja davateljem javnih usluga iz članka 30. ovoga Zakona, odnosno osoba odgovorna za gospodarenja otpadom dužna ishoditi potvrdu Ministarstva o obavljenoj izobrazbi u

gospodarenju otpadom (stavak 1.), s tim da Ministarstvo izdaje potvrdu o obavljenoj izobrazbi u gospodarenju otpadom osobi iz stavka 1. ovoga članka koja je ispunila obveze sukladno Programu izobrazbe o gospodarenju otpadom, na rok od pet godina (stavak 2.). Sadržaj i način provedbe i izobrazbe u gospodarenju otpadom uređuje se Programom izobrazbe o gospodarenju otpadom kojeg donosi Ministarstvo (stavak 3.).

Citirana zakonska odredba neprijeporno je bila na snazi dana 2. ožujka 2017., odnosno u trenutku objave obavijesti o namjeri davanja predmetne koncesije, slijedom čega je osnovan zaključak tuženika da je dokumentacija za nadmetanje s tim u vezi određena sukladno relevantnom zakonskom propisu, unatoč činjenici da je Program izobrazbe o gospodarenju otpadom („Narodne novine“, broj 77/15.) stavljen izvan snage već prije slanja na objavu obavijesti o namjeri davanja koncesije u Elektronički oglasnik javne nabave.

Naime, i po ocjeni ovoga Suda, nije moguće ocijeniti nezakonitom osporenu odredbu dokumentacije za nadmetanje, kraj činjenice da je relevantna zakonska odredba, koja propisuje izdavanje potvrde o obavljenoj izobrazbi o gospodarenju otpadom, na snazi, a što posljedično ukazuje da je traženje takve potvrde na zakonu utemeljeno. Stoga Sud nalazi pravilnim i zaključak tuženika da je davatelj koncesije, ovdje zainteresirana osoba, dokumentaciju za nadmetanje izradio sukladno odredbi članka 17. Zakona o koncesijama, kojom je propisan sadržaj dokumentacije za nadmetanje u postupku davanja koncesije po tom Zakonu. Pri tomu je tuženik dao valjane i argumentirano obrazložene razloge kojima se rukovodio zaključujući da se u odnosu na sadržaj dokumentacije za nadmetanje u predmetnom postupku davanja koncesije za javne usluge imaju primijeniti relevantne odredbe Zakona o koncesijama i Zakona o održivom gospodarenju otpadom, a ne ZJN, koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su zasnovani na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju odredaba materijalnog prava primijenjenog u postupku.

Slijedom izloženog, Sud nije našao osnove uvažiti tužbene prigovore tužitelja, jer je osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Na kraju, a u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu troškova predmetnog upravnog spora napominje se da je odredbom članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima propisano da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Budući tužitelj nije uspio s tužbom u ovom sporu, to je njegov zahtjev za naknadu troškova valjalo odbiti.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 7. ožujka 2019.

Predsjednica vijeća
Evelina Colović Tomić, v.r.

Za točnost otpravka – ovlaštenu službenik

Tanja Nemčić

